

Vypraveno

dne 3. 7. 14 35.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0314r

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 3. 7. 2014
podpis: [Podpis] 14. 7. 2014

V Praze dne 17. 6. 2014
Č.j.: MV-40359-5/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

..... t, státní občan Egypta, trvale bytem
..... ile jen „žadatel“), právně zastoupený
advokátem, Chytil&Mann advokátní kancelář s.r.o., se sídlem
....., rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné
správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 20.2.2014, čj. VS-1860/835.3./2-2010,
jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání
a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále
jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství
České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 14.8.2013. Žadatel je státním občanem Egypta. Dne 13.8.2004 uzavřel manželství se státní občankou České republiky a od 15.11.2004 má na území České republiky povolený trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny. Manželství bylo rozvedeno dne 21.9.2012 a bylo bezdětné. Z neformálního svazku se státní občankou Bulharska se žadateli narodila dne 6.9.2012 dcera.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky a podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky (dále jen „vyhláška č. 137/1993 Sb.“), neboť nebyl schopen vlastními slovy sdělit obsah článku z denního tisku a nerozuměl ani všem položeným otázkám. Při ústním jednání na Ministerstvu vnitra konaném dne 23.10.2013 bylo konstatováno, že závěr Úřadu městské části Praha 13 o znalosti českého jazyka žadatele se neshoduje s průběhem jednání, kdy žadatel odpovídal na všechny otázky bez zaváhání. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že pokud se týká sdělení obsahu přečteného textu, bylo znát, že žadatel není zběhlý v psaném textu, tento je schopen sdělit pouze v několika slovech, což znamená, že je schopen se seznámit s podstatou sdělení, nikoliv s jeho podrobnostmi. Ministerstvo vnitra rovněž konstatovalo, že žadatel nesplnil také podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů, v daném případě na úseku veřejného zdravotního pojištění tím, že jako samoplátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění v kategorii osob bez zdanitelných příjmů toto řádně a včas nehradil. Podle informace o pojištění Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 24.9.2013 a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 15.11.2004 do 23.9.2013 Ministerstvo vnitra zjistilo, že žadatel jako samoplátce pojistného za období únor 2004 až srpen 2005 a za období březen 2010 až září 2010 nehradil řádně a včas pojistné a vznikl mu tak dluh ve výši 4 850 Kč, resp. 4 067 Kč, resp. 3 240 Kč a penále ve výši 495 Kč, resp. ve výši 173 Kč. Dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění byl žadatelem uhrazen dne 27.10.2010 a penále dne 8.11.2010. Ministerstvo vnitra z předložených listin dále zjistilo, že žadatel nepodával, jako daňový rezident ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 586/1992 sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, řádně daňová přiznání v České republice, čímž porušil povinnosti vyplývající z tohoto zákona.

Ministerstvo vnitra splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) ve spojení s ustanovením § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro jejich prominutí.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) (dále jen „zákon č. 186/2013 Sb.“), od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20.2.2014, čj. VS-1860/835.3./2- 2010, podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. K prokázání znalosti českého jazyka žadatel v rozkladu odkázal na jednání na Ministerstvu vnitra, kdy i Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel na všechny položené otázky odpovídal samostatně, bez zaváhání, aniž musel dlouze hledat vhodná slova a komunikace s ním probíhala bez výrazných problémů. K tvrzení Ministerstva vnitra, že žadatel v případě písemného textu, je schopen se seznámit s podstatou sdělení, nikoliv s jeho podrobnostmi žadatel uvedl, že předložený písemný text na jednání dne 23.10.2013 bylo úřední sdělení, nikoli text z denního tisku. K tomu namítá, že český jazyk používaný v úředních (administrativních) textech s ustálenými obraty a odbornými výrazy je na porozumění neporovnatelně náročnější, a to i pro rodilé mluvčí, než běžný text z denního tisku. Podle žadatele Ministerstvo vnitra nepostupovalo podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., neboť mu na jednání dne 23.10.2013 nepředložilo text z denního tisku.

K dlužné částce na pojistném na veřejné zdravotní pojištění v roce 2010 žadatel uvedl, že se nejednalo o vysokou částku a v žádném případě o záměrné neplacení pojistného. Namítá, že pokud Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatuje, že si žadatel od roku 2010 již řádně plní povinnosti vztahující se k veřejnému zdravotnímu pojištění z důvodu, že je od roku 2012 zaměstnán, je nutno uvést, že tuto povinnost řádně plnil i v období roku 2010 až 2012, tj. v období, kdy zaměstnán (zaměstnancem) nebyl. Namítá, že tuto skutečnost Ministerstvo vnitra pominulo. Žadatel v rozkladu konstatuje, že nemá daňové nedoplatky a k tvrzení Ministerstva vnitra, že jako daňový rezident nepodrobil veškeré své příjmy daňovému řízení v České republice, uvedl, že podrobuje veškeré své příjmy daňové povinnosti a řádně odvádí daně, a to jak z příjmů ze zahraničí, tak z příjmů z České republiky. Odkázal na ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., kdy podmínka řádného plnění povinností vztahující se k veřejnému zdravotnímu pojištění se považuje za splněnou, neporušil-li žadatel v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů, tj. mimo jiné i na úseku veřejného zdravotního pojištění a daní. Konstatoval, že úmyslem zákonodárce bylo od 1.1.2014 zkoumat, zda žadatel plní své povinnosti vyplývající z příslušných právních předpisů za poslední 3 roky předcházející žádosti, tj. neklást nadměrný důraz na skutečnosti, které se udály před delší dobou, zejména když se žadatel napravil, jako je tomu v případě žadatele, kdy Ministerstvo vnitra opětovně zdůrazňuje nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění z roku 2010, který mu byl již vytýkán a žadatel se od té doby napravil nebo opětovně poukazování na trestní řízení údajně vedené proti žadateli, které bylo odloženo, zejména když žadatel o tomto trestním řízení nic neví. V případě zmiňovaného daňového přiznání žadatel s odkazem na zákon č. 186/2013 Sb. se domnívá, že lze konstatovat, že v daném případě se nejedná o závažný způsob porušení povinnosti

se škodlivým následkem. Navrhl napadené rozhodnutí změnit tak, že mu bude uděleno státní občanství České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem i zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 13.9.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo a zároveň žadatele předvolalo na jednání na Ministerstvo vnitra dne 23.10.2013 za účelem odstranění nedostatků žádosti a zjištění splnění podmínek pro udělení státního občanství stanovených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, aby byl zjištěn úplný a přesný skutečný stav ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství nebo možnosti prominutí splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu. Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také o možnosti zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že se na jednání nedostaví a nepředloží vyžádané listiny. Žadatel se na jednání na Ministerstvo vnitra dne 23.10.2013 dostavil, jak vyplývá z protokolu sepsaného k tomuto datu, jež je součástí spisu. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 22.11.2013 přerušilo správní řízení o žádosti a vyzvalo žadatele, aby ve lhůtě do 20.12.2013 ministerstvu vnitra předložil kopie příznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012. Opětovně ho upozornilo na skutečnost, že pokud vyžádané podklady nepředloží, bude správní řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Dopisem ze dne 11.2.2014 byl žadatel prostřednictvím právního zástupce informován o tom, že Ministerstvo vnitra shromáždilo podklady potřebné pro vydání meritorního rozhodnutí a opětovně ho poučilo o jeho právech ve smyslu ustanovení § 36 a § 38 správního řádu.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházejí především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití

správného uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že nejsou splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) a e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v minulosti neplnil povinnosti vyplývající jí ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a neprokázal znalost českého jazyka v souladu s vyhláškou č. 137/1993 Sb. Jak vyplývá z rozkladu, žadatel pouze potvrdil skutečnosti, které vyplývají z protokolu sepsaného z ústního jednání na Ministerstvu vnitra dne 23.10.2013 v souvislosti neprokázáním znalosti českého jazyka, a to, že český jazyk používaný v úředních (administrativních) textech s ustálenými obraty a odbornými výrazy je na porozumění neporovnatelně náročnější, a to i pro rodilé mluvčí, než běžný text z denního tisku, tudíž že Ministerstvo vnitra podle jeho názoru nepostupovalo podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., když mu na jednání dne 23.10.2013 nepředložilo text z denního tisku. Ministr vnitra dospěl k závěru, že žadatel žije v České republice poměrně dlouhou dobu a byl ženatý se státní občankou České republiky. Mohl si osvojit znalosti českého jazyka natolik, aby mohl splnit kritéria požadované vyhláškou č. 137/1993 Sb. a prokázat tak požadovanou znalost českého jazyka a splnit podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství. V kontextu této skutečnosti nelze námitky žadatele k prokázání znalosti českého jazyka akceptovat jako relevantní a tudíž ani zvláštního zřetele hodné, pro prominutí splnění této podmínky. Rozhodující pro posouzení splnění této podmínky není zjištění Ministerstva vnitra při ústním jednání, nýbrž Protokol o prokazování znalosti českého jazyka, vyhotovený Úřadem městské části Praha 13, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žadatel splnění podmínek stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb. neprokázal.

V kontextu delšího časového odstupu od neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění lze tento časový odstup brát jako důvod hodný zvláštního zřetele a prominout nesplnění této podmínky na úseku veřejného zdravotního pojištění, neboť žadatel již povinností plní. Ministr vnitra však dospěl k závěru, že nelze konstatovat splnění podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, a to v souvislosti s neplněním daňových povinností. Žadatel je v České republice v postavení daňového rezidenta podle zákona č. 586/1992 sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a Smlouvy mezi Českou republikou a Egyptskou arabskou republikou o zamezení dvojího

zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku z roku 1995. Podle těchto právních norem povinností daňového rezidenta je zahrnout do daňového přiznání podávaného v České republice veškeré zdanitelné příjmy získané nejen v České republice, ale i v zahraničí (jako například příjmy žadatele z činnosti advokátní kanceláře v Egyptě apod.), a to i v případě, že byly v zahraničí zdaněny. Žadatel na základě výzvy Ministerstva vnitra fotokopie přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2010 až 2012, podávané v České republice, nepředložil. Ministr vnitra stejně jako Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí hodnotí tuto skutečnost jako relevantní tvrzení, že žadatel daňová přiznání za uvedená zdaňovací období nepodával, v důsledku čehož nelze konstatovat splnění podmínky ustanovení § 7 odst. písm. e) zákona o státním občanství, přestože žadatel v rozkladu tvrdí opak a odkazuje tak na daňová přiznání podaná v této věci v Egyptě a na potvrzení Finanční správy České republiky o tom, že na území České republiky nemá žádné daňové nedoplatky.

Ministr vnitra rovněž konstatoval, že podmínky jsou v rámci správního řízení o žádosti posuzovány v širším časovém kontextu, tj. od doby, kdy byl žadatelí povolen trvalý pobyt na území České republiky až do doby vydání meritorního rozhodnutí o žádosti, nikoliv ad hoc, tj. k době podání žádosti a rozhodnutí o ní. Jsou podmínkami, které se hodnotí u žadatele v rámci jeho integrace do české společnosti, jež zahrnuje vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se proto přiklonil k názoru rozkladové komise a Ministerstva vnitra, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění obou dotčených podmínek. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

iP

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

